

«AQUEST POBLE M'HONORA...»

Dins el poble cristià, quanta gent «estima Déu», «és deixeble de Jesús» va a missa i a les cerimònies religioses, canta les lloances al Déu que salva, prega distretament, i combrega sense una fe activa i present?

Quants sacerdots celebren l'eucaristia amb una rutina que fereix? Prediquen la «Paraula» distanciada de la seva vida i de la dels oients? En quants temples hi ha «ramat» però no hi ha comunitat?

Tota la parafernàlia de les misses i cerimònies pontificals, amb vestidures que el poble no sap de què va, l'encens cremant entorn de l'altar, és realment honorar el Déu de Jesucrist, el nostre Pare?

Entre rutina, ignorància, incomprensió, fredor emocional, queda espai per l'amor, l'amistat, el compartir que fan comunitat, que abona una fe expressada en gestos i paraules plenament consentits, plenament viscuts?

Els gestos, els rituals, entesos i compartits són una ajuda a la pregària, a comprensió; però en l'actualitat de profunda ignorància religiosa només fan incompreensible l'eucaristia i allunyen a la gent.

Quina senzillesa en l'últim sopar, en la primera eucaristia ! Els apòstols i altres que sopaven, que parlaven i reien tot celebrant el ritual, queden muts i callats quan Jesús s'aixeca i dóna gràcies al Pare.

Així fou la primera eucaristia, així foren les eucaristies primitives. No vull dir que ara hagin de ser així, però cal humanitzar-les un xic.

P.G.